

NÁVRAT DO KALLENIE

Jiří Grim

Jiří Grim

NÁVRAT DO KALLENIE

Tribun EU
2013

Jiří Grim

NÁVRAT DO KALLENIE

© Jiří Grim, 2009

*Věnováno mojí milé Aničce.
(I když fantasy nikdy nechce číst.)*

J.G.

Lidé se nepřiblíží bohům ničím jiným, než když se snaží udělat šťastnými jiné.

Cicero

Obsah

Úvod	6
Zpátky na pobřeží	8
Vzpomínka na Glerran	13
Domorodci	24
Stále vpřed	37
Pád podzemní říše	55
Temná sluj	72
Vyjednávači	108
Planina v plamenech	121
Nové království	134
Epidemie	163
Epilog	180

Úvod

Příd' se ostře zařezávala do vody a loď plula pod plnými plachtami směrem na sever. Čerstvý vítr ji hnal téměř maximální rychlostí k rodnému pobřeží. Loď prorážela šedozelelou vodní masu a slaná vodní tříšť mu skrápěla tvář.

Maualí se pevně držel lanoví a kromě pohledu vpřed se jen občas podíval zpět na hlídku sedící nahoře na stěžni. Hlídka ale zůstávala v klidu, na to aby viděla zemi, byli ještě pravděpodobně příliš daleko. Loď plula na hrotu šípovité sestavy válečných korábů, které s odstupem pluly za vedoucí lodí a chránily zepředu a z boků bachraté dopravní lodě dopravující vojsko, zbraně, materiál a potraviny. Maualího by před deseti lety nikdy nenapadlo, že se z hrstky uprchlíků před Zehyry v tak krátké době stane taková mohutná válečná síla.

Bylo jich několik set na pár lodích, když zakotvili u ostrova Glerran rádi, že unikli ze smrtícího zehyrského sevření. Potom se jim podařilo v průběhu dalších týdnů zachránit další stovky uprchlíků, ať už umírajících žízni na moři na menších člunech nebo i přímo z pobřeží Kallenie obsazené Zehyry. Na začátku založili malou osadu, ze které se posléze stalo hlavní město Darlez a snažili se pouze přežít. Výhodou bylo, že Glerran byl velmi úrodný a pokrytý hlubokými lesy, ve kterých se prohánělo velké množství zvěře. Jak zjistili při dalších výpravách, bylo na ostrově i množství nerostných surovin, které jim přišly velmi vhod. Ale k tomu došlo až později. Nejdříve si zřídili obydlí, založili pole, vystavěli molo a začali rybařit. Výpravy do okolních lesů přinášely množství ulovené zvěře, dřeva a divokých plodin. Nakonec osadu obehnali ohradou z kůlů ve výši tří loktů a vystavěli strážní věž. Když si zabezpečili základní životní potřeby,

začali se rozhlížet i po vzdálenějším okolí. Osadníky vedl čaroděj Anthausil, který řídil celé dění... .

„Země, země!“ ozvala se hlídka na stěžni a Maualí se vytrhl ze vzpomínek. Odešel z příďe ke stěžni a rychle vyšplhal nahoru. Tam se mu v dáli zjevily vrcholky pohoří Kallar a po nějaké chvíli i tenká linie pobřeží. Na jeho znamení se rozezvučel roh na velitelské lodi a celá sestava zpomalila. Potom na obou křídlech vyrazily vpřed dopravní lodě s plochým dnem naložené jízdou a doprovázené částí válečných lodí. Jízda měla po vyloštění za úkol z boků i ze směru od pevniny obklíčit přístavní město Meonry tak, aby se žádný posel nemohl dostat z města a přinést Zehyrům zprávu o vyloštění nepřátel. Maualí jí dal potřebný čas a poté vyrazil přímo vpřed k Meonry s hlavní sestavou.

Chvíli pluli nepozorováni, ale zanedlouho se ozval dlouhý výstražný zvuk rohu a z prvních lodí mohli vidět na vlastní oči, jak se v přístavišti a na hradbách začínají hemžit postavičky. Na Maualího pokyn se rozezněly rohy na všech korábech a strach padl na Meonry. Takový byl začátek návratu Maualího do rodné Kallenie.

*Kapitola první***Zpátky na pobřeží**

Ve vzduchu se vznášel dým z požárů a hlavní brána pevnosti dosud odolávala náporu kamenných trovků, kteří nedbajíce na déšť šípů a oštěpů beranidlem neúnavně bušili do jejích křídel.

Maualí zaujal místo na strážní věži poblíž vjezdu do přístavu, odkud měl nejlepší přehled o dění v přístavu a ve městě. Přímo pod ním dohořivaly zbytky lodí, kterým jeho loďstvo zabránilo v odplutí, zapálilo je a potopilo. Jejich posádky, v nichž měli převahu Sammariové, se málokdy vzmohly na účinný odpor a nyní se jejich mrtvoly pohupovaly poblíž hořících trosek.

Na molu vládl horečný ruch, protože stále připlouvaly další a další lodě, ze kterých se postupně hrnula celá invazní armáda. Občas to zaskřípalo, neboť míst u mola bylo pro takové množství plavidel málo, a tak se občas prázdná odplouvající loď přimotala do cesty některé plně naložené, která hledala místo k uvázání. Celkově však vyloďování probíhalo celkem v pořádku, proto se Maualí obrátil směrem k městu. Tam viděl jak jeho pěchota postupně likviduje všechna místa odporu. Nepřátelé se drželi pouze v některých větších budovách a na částech hradeb a několika obranných věžích.

Největší centrum odporu však představovala pevnost, do níž se stáhla většina zehyrské posádky a ti Sammariové a trapajlíci, kteří k tomu měli dostatek času.

V Maualím dosud přetrvával sváteční pocit, který zakusil, když z lodního můstku vkročil po letech na rodnou zemi. To mu však nijak nebránilo v řízení bojových akcí. Nutně se potřebovali zachytit na pobřeží a opřít se o opevněné město, jestliže chtěli napadnout Zehyry. Zatím moment překvapení byl na jeho straně, ale ten nemůže trvat věčně a musí počítat s tím, že se za nějaký čas Zehyrové a jejich spojenci vzpamatují a semknou se k odporu.

Potom si Maualí všiml, že se nějaký jezdec prodírá ke strážní věži a obtížně si razí cestu proti proudu oddílů vystupujících z lodí. Snad to bude posel od Gomdrsola. Zanedlouho se ozval dupot na dřevěném schodišti a stráž vpustila hliněného trorka, který pozdravil Maualího a i důstojníky a mágy, kteří stáli za Maualím. Potom Maualímu podal pergamen se zprávou. Maualí rozlomil pečeť a přelétl obsah očima a potom sdělil všem přítomným:

„Generál Gomdrsol píše, že uzavřel neprodyšný kruh okolo Meonry a chytil několik poslů a uprchlíků z města. Také zajal celou karavanu, která sem mířila. Závěrem píše, že vyslal několik průzkumných skupin do hloubi Kallenie. Potřebuje ale více vojáků.“

Maualí se rozhlédl po přítomných důstojnících:

„Wane, vezmi svoje pěšáky, a odveď je ke Gomdrsolovi. Ucpěte každou možnou skulinku. Nechci, aby nám unikl byt i jeden jediný Zehyr, Sammarijec nebo trpajzlík.“

Důstojník pozdravil a odešel a Maualí o svém rozhodnutí napsal Gomdrsolovi. Zprávu předal trorkovi, který pak také odchvátal.

Ui musel přejít do chůze, v boku jej píchalo a vyprahlá ústa marně lapala po dechu. Skutečně už nemohl uběhnout ani loket navíc. Kopí se už dávno zbavil, před chvílí zahodil i meč a přilbu, ale dokud jej hnala čirá hrůza, nebyl schopen rozumně uvažovat. Jen se instinktivně snažil dostat co nejdále od Meonry určitě už obklíčeném mohutným vojskem, jež se vynořilo přímo z moře.

Jakmile se ozvaly rohy, které mu svým troubením téměř zmrazilo krev v těle, využil toho, že stál sám před severní bránou a okamžitě práskl do bot. Ještě, že si jej nevšiml zehyrský velitel, který ho jako Sammarijce téměř neustále podezřívavě sledoval. Cha, ... ten má teď určitě jiné starosti než hledat chudáka Uiho.

Ui se plahočil dál. Rád by se zastavil, ale v dáli i v bližším okolí občas uviděl jízdní hlídky v temném brnění, jak přejíždějí sem a tam. Kdo to asi je? Ale nemohl na nic přijít, a proto jen šel dál a dál severním směrem od Meonry.

Po dvou plantech chůze se přiblížil ke křoví, které stínilo prohlubeň, na jejímž dně byla malá kaluž blátivé vody. Ui na nic nečekal a zabořil do kaluže celý obličej a lačně srkal špinavou vodu. Přitom mu vyklouzl jeho talisman ze zlata do kaluže. Když se napil, všiml si, že má talisman celý od bláta. Otřel jej rukou a vstrčil si jej pod oděv. Tak, a teď si sundám ten zatraceně těžký náprsní plát, pomyslel si Ui a vstal.

... ssst, ... a Ui nevěřicně hleděl na dvě střely s černým peřím, které mu trčely z trupu. Jedna jej trefila skrz přední plát do pravého boku a zaryla se mu do vnitřností. Druhá také prorazila ocelový plát a oděv. Pod oděvem se však setkala s talismanem a prohnula jej. Tím nárazem sice praskla

Uimu dvě žebra a roztrštěný dřevěný dřík mu roztrhl kůži, ale talisman jej zachránil před smrtelným zásahem do srdce. Ui se v šoku zhroutil k zemi. Pak jen jako v mlze viděl dva jezdce na koních, kteří k němu přivčálali. Jakmile zahlédl jejich výzbroj, hned je poznal a hrůzou přivřel oči.

... „Dobrá rána kamaráde, ... dostal ji přímo do srdce, já ho jen polechtal.“

„Tvoje taky ujde, dlouho by nepřežil. Stejně ho ještě prohlídnu a dorazím, esli bude třeba.“

„Nech ho bejt, ten už má dost.“

„Víš jakej je rozkaz?“

„Se ví, ale podívej támhle, ... naši tam honí nějakou karavanu, bude kořist, ... a tenhle to má stejně za sebou.“

„Tak jo, jedem kořistit.“

Ozval se dusot odjíždějících kopyt a Ui bolestí a prožitou hrůzou omdlel. Probral se až někdy v noci a podařilo se mu napít. Zbytek střely v hrudi vyjmul, ale hrot v boku držel velmi pevně. Ui alespoň ulomil dřík, ale u toho znovu omdlel. Když se zase probral, dopil zbytek kalné vody a začal se plazit původním směrem. Šlo to velmi pomalu a obtížně a často musel odpočívat. Rány jej nesnesitelně bolely, zejména ta v boku. Ui netušil, že kromě nečistoty a infekce ze střev začal působit i jed na hrotu střely.

Ráno jej zastihlo poblíž jakéhosi lesíka a on jako v mráko-tách uviděl postavu lovce oděného v koženém oděvu. Nejdřív si myslel, že má vidění, ale postava se zhmotnila vedle něj. Byl to zehyrský lovec a když viděl, v jakém je Ui stavu, zastrčil vytasenou dýku zpět do pochvy a sklonil se k němu:

„Kdo si, a co se ti stalo?“

„Tam, ... , Meonry,“

„Co se stalo v Meonry?“ ozval se znovu naléhavě ostrý zehyrský hlas.

„Sk..., s..., skřeti,“ vypravil ještě ze sebe Ui a skončil.

Dole ve městě se mezitím podařilo obsadit další budovy a dvě věže. Ale od pevnosti se modře zablesklo a všichni na věži uviděli, jak se trorkové s beranidlem proměnili v kusy ledu. Vzápětí na ně obránci svrhli balvany a zmrzlí trorkové se roztříštili na malé kousky. Takovým ledovým kouzlem, které by zastavilo i velmi odolné kamenné trorky, musel disponovat mocný zehyrský velitel nebo čaroděj. Maualí se proto obrátil na mladého čaroděje se sebevědomým výrazem ve tváři podtrženým ostrými rysy a divokým výrazem v očích:

„Beone, postarej se o tu pevnost, nechci mít víc ztrát, než je nezbytně nutné.“

Beon jen pokývl, mírně se ušklíbnul a odkráčel.

Za chvíli jej Maualí spatřil spolu s dalším mágem Húlianem poblíž pevnosti. Dva fialové záblesky vystřelily proti bráně, která se s rachotem zřítily v oblacích ohně a prachu. Pak oba paprsky bleskly proti nejbližší věži. Jeden se v mohutném výbuchu v polovině cesty střetl s modrým bleskem protivníka a tím jej eliminoval. Druhý paprsek současně proměnil věž v hromadu ruin.

Nyní se ozval mohutný řev radosti a kamenní a hliněná trorková a další vojáci se vhrnuli do pevnosti. V další hodině bylo po obráncích a po boji. Když padla pevnost, zakrátko se vzdala i ostatní hnízda odporu. Maualí se stal jediným pádem Meonry včetně nejbližšího okolí a celého pobřeží a splnil tak svůj první cíl.

*Kapitola druhá***Vzpomínka na Glerran**

Maualí se vykotal z houně, rychle se ustrojil a vyšel před chatrč. Pohledem zkontroloval stráž na věži, a když viděl, že bedlivě střeží okolí osady, vydal se ke společnému ohništi. Tam přisedl k Anhausilovi, který tam už seděl ve svém zaprášeném a uváleném čarodějnickém plášti. To mu však nijak nebránilo v tom, aby vybraným způsobem obíral kus mořské ryby a likvidoval hromádku pečených sladkých brambor. Vše zapíjel pramenitou vodou, ovlaženou pohárkem sibrillu.

„Ještě, že jdeš. Už jsem se chystal, že tu snídani spořádám sám.“

„Však to mě vzbudila ta vůně, co se line celou osadou. Jinak bych se ještě prospal.“

Anhausil nabral z kotlíku na hliněný talíř dva kusy ryby, přisypal hromádku brambor a podal to Maualímu:

„Na, pořádně se najez, máš to po včerejšku zapotřebí.“

Chvilí jedli mlčky, a pak se čaroděj podíval Maualímu do očí:

„Chci ti něco říci a je to dost důležité.“

„Hmm, ... v našem postavení je důležité všechno, tak co máš?“

„No, jednu celkem vážnou věc. Víš, už jsme se tady uchýlili, máme kde bydlet, je zaseto, lovci loví, rybáři chytají ryby a máme vybudovanou jakous takous obranu.“

„To vím také, v čem je teda problém?“

„No přece v tom, že nemáme krále, který by nás vedl. Krále, který by vybudoval nové království. Krále, který by nás vedl zpátky do Kallenie.“

„Přece nás vedeš ty.“

„Ale to se ti jen zdá, protože jsem nejstarší a mám pár zkušeností. A také jsme doteď dělali pouze věci nezbytné k přežití, to se pak shodnou všichni. Dál mohou přijít i některé požadavky a úkoly, které se nebudou líbit všem a je potřeba, aby to někdo osobně vzal na sebe.“

„Mě se líbíš ty, myslím, že tobě osobně by královský titul slušel.“

„Neplácej nesmysly, čaroděje se mohou bát, ale následovat jej budou jen z donucení. Potřebujeme někoho, za kým půjdou na smrt rádi a z vlastní vůle.“

„No tak Gomdrsol.“

„Dobrá výmluva, ale i když jste jako dvojčata, ty máš něco navíc, například i ten svůj meč s fialovým kouzlem.“

„Ten meč mu mohu klidně a kdykoli věnovat a dám mu ho rád.“

„To můžeš, ale nezapomínej, že Gomdrsol splní jakkoli obtížný úkol. Ale všichni víme, že i když jej splní velmi dobře, tak vlastní nápady skoro nemá. Ne například jako ty, když jsi tehdy vnikl až do Zehyrského lesa.“

„Takže ty mi toto říkáš a tlačíš mě k tomu, abych se jako prohlásil králem.“

„Prohlašovat se nebudeš, já tě doporučím a pomohu ti, abys se jím stal. Gomdrsol ti bude dělat vrchního velitele, dáš mu generálskou hodnost a hotovo.“

„Ale on nebude souhlasit, doteď jsme dělali téměř vše společně.“

„Bude, ... už jsem s ním o tom mluvil.“

„Och, ... vy dva pacholci, domluvili jste se na mě. Až budu tím králem, nechám vám za to setnout hlavu.“

„To nepůjde tak lehce, budeš nás ještě potřebovat.“

„Já jsem věděl, že je tady nějaké ale“

„Ano, je tady Prapp, velitel námořníků z Meonry a jeden jeho kamarád. Je mi líto, ale musím konstatovat, že je to můj první asistent Beon, ten se s ním pakuje. Ti dva to tu chtějí ovládnout.“

„To jsou pěkné vyhlídky.“

„Docela ano,“ a Anthausil se suše zasmál, „oni však neví, že my to víme a to je náš trumf.“

Maualí se ještě ani nestačil pořádně rozmyslet, když se za pár dní stala strašná událost, která vše trochu zjednodušila.

Bylo to nádherné ráno na přechodu jara a léta. Slunce ozařovalo svěží stromy a rostliny, které byly obsypány květy. Všichni tak nějak veseleji vyšli za svými povinnostmi. Nejlepší válečná loď pod Prappovým velením před hodinou vyjela na průzkum k pobřeží Kallenie. Měli tam za úkol pátrat po případných přesunech nepřátel a po tom, zda-li nedisponují loďstvem, které by je zde na Glerranu mohlo vypátrat. Vtom se vzduch zachvěl výstražným zvukem rohu. Maualí zanechal výroby loveckého luku a s mečem v pravé a s kuší v levé ruce běžel ke strážní věži. Z druhé strany se dlouhými kroky ze své dílny blížil Anthausil a sbíhali se zde i ostatní válečníci.

„Co se děje?“ zavolal Maualí na hlídku.

„Prapp se vrací a okolo lodi se víří chapadla oblud!“

Maualí se podíval na Anthausila: „Vezmi si polovinu vojáků a běž chránit osadu, já půjdu s druhou do přístaviště a na molo.“

„Dobře, buď opatrný, pamatuj, co dokážou.“

„Jo, a kde jsou tvoji asistenti?“

„Poslal jsem je do lesů s Gomdrsolovou výpravou.“

„To je špatné, ... obojí nám budou scházet.“

Pak se oba se svými houfci vydali určeným směrem. Anthausil se svým obsadil ohradu před osadou směrem k moři. Maualí běžel trochu nalevo tam, kde bylo molo s rybářskými loděmi a zbylou válečnou lodí a malinkatá kamenná pevnůstka na pevninském výběžku. Pár vojáků poslal na válečnou loď, aby připravili ke střelbě balistu. Zbytek rozmístil v úkrytech za narovnanými kmeny poražených stromů a sám jen s Maaboalem vyběhl na pevnůstku. Tam uviděl hrůznou scénu, jak Prappova loď ujíždí, co může a snaží se setřást celkem šest oblud s mohutnými chapadly, které ji pronásledují. Ti z posádky, kteří se nemuseli starat o plachty, se snažili střelbou zastavit útok nejbližších oblud. Prapp rozvinul nad lodí kouzlo ochrany saven a útoku bord, ale i to bylo málo, protože každou chvíli byl některý člen posádky smeten chapadlem do bouřících vod. Nakonec těsně před přístavištěm se jedna obluda dostala před loď, mohutná chapadla se omotala okolo přídě a táhla loď pod hladinu. Zazněl dvojí řev, na moři to byl řev hrůzy a na zemi to byl řev vzteku. Obránci v přístavu a na ohradě začali na obludy střílet zápalné šípy. Maualí totiž usoudil, že oheň bude na obludy více působit než samotné střely. Bohužel lodi více pomoci nemohli a ta se během chvíle proměnila ve zmeť dřeva, plachet a lanoví.

Poslední, čeho si Maualí všiml, byl Prapp, který sevřen v hnusné hubě mečem a tesákem sekal obludě po vyvalečných očích. Asi ji těžce zranil, neboť se i s sním v křečích ponořila pod hladinu. Zbylé obludy zjistily, kdo na ně útočí a přes bolestivé popáleniny zaútočily. Tři vylezly na břeh a hrnuly se na Anthausila a jeho vojáky. Anthausil se s nimi celkem elegantně vypořádal. Třikrát vyslal fialový paprsek a třikrát se trefil. Jen poslední obludě se podařilo vyplivnout chrchel zeleného jedu na obránce a několik vojáků bylo jím potřísněno, naštěstí jen lehce.

To Maualího skupinku napadly zbývající dvě obludy. První z nich se štěstím dostala posádka balisty, která ze zoufalství přesně zamířila a střela prošla obludě hubou plnou ostrých zubů a vyšla temenem neforemné hlavy ven. Zbylá obluda chapadly rozmetala dřevěné klády jako by to byly kousky slámy a zle pošramotila několik střelců. Maualí zamířil z kuše do jednoho jejího oka, ale obluda se pohnula a střela se zabodla na dlaň vedle něj. Maualí uchopil meč blyškající fialovým kouzlem a s řevem se vyřítit na obludu. Nejbližší chapadlo přesekl meč jako by procházel tukem. Maualí se vyhnul spršce krve a zeleného jedu vytrysknuvší z rány a znovu zaútočil. Obluda po něm vymrštila dvě chapadla, jedno také přesekl, ale druhé jej srazilo k zemi. Náraz byl tak silný, že vyrazil Maualímu meč z ruky, a i když byl Maualí chráněn savenem, vyrazil mu dech z hrudi. Otřesený Maualí vleže na zádech popadal dech a s vytaseným tesákem v ruce očekával smrt, která se blížila v podobě ostrých zubů. Vtom se ozvalo zaječení a jako temný kámen z praku na hlavě obludy přistál Maaboal. Bez rozmýšlení vnořil obludě meč do pravého oka až po jílec. Netvor se otrásl a v posled-

ním tažení po Maaboalovi sekl zuby. Oderval mu předloktí levé ruky i se štítem a potřísnil jej kapkami jedu. Potom se oba zhroutili vedle Mauualího, jen zbylá chapadla obludy se ještě chvíli svíjela v posmrtných křečích.

Mauualí se vzpamatoval a převalil se k Maaboalovi, ze kterého stříkala krev. Nejdříve vyňal lahvičku elixíru a bez rozmyšlení vpravil obsah Maaboalovi do úst. Potom kusem řemenu zatáhl ránu na pahýlu jeho levé ruky. Když končil, uslyšel za sebou chvatné kroky. Byl to Anthausil:

„Jak je, Mauualí, jsi v pořádku?“

„Já celkem ano, ale pomoz tady Maaboalovi, zachránil mi život a obluda ho pocuchala. Dal jsem mu elixír, ale stejně to s ním vypadá špatně.“

„Ukaž , ... , no, ... myslím, že se z toho vylíže. Ale nebude už tak krásný jak byl,“ pravil čaroděj a začal organizovat ošetřování zraněných.

Když se večer z výpravy do hor vrátil Gomdrsol se svým oddílem a v doprovodu čarodějových asistentů, nevěřil svým očím. Na břehu dýmaly mohutné hranice, kde se spalovaly mrtvé obludy a v osadě hořely dvě pohřební hranice. Byly to pozůstatky dvou členů z posádky, které se jediné podařilo vylovit. Chatrč, kde působil ranhojič s pomocníkem, byla plná pomlácených a poleptaných vojáků. Spolu s Anthausilem se jim snažili co nejlépe pomoci. Anthausil se zaručil, že nikdo už nezemře, ani Maaboal, ale většina si ponese následky zranění s sebou do konce života.

Po pozdní večeři sdělili Gomdrsolovi vše, co se ten den událo. Anthausil to pak rozvinul dále: